



ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K**J M É N E M R E P U B L I K Y**

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Jany Kubenové a Mgr. Petra Šebka v právní věci **žalobce: FIRESTA – Fišer, rekonstrukce, stavby, a. s.**, se sídlem Mlýnská 68, Brno, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Daňhelem, advokátem se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno, proti **žalovanému: Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem, tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti: Kraj Vysočina, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 7. 10. 2010, č. j. ÚOHS-R86/2010/VZ-14303/2010/310-JSI,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 7. 10. 2010, č. j. ÚOHS-R86/2010/VZ-14303/2010/310-JSI, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 10 640,- Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Zdeňka Daňhela, advokáta se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou včas u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 7. 10. 2010, č. j. ÚOHS-R86/2010/VZ-14303/2010/310-JSI, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 21. 6. 2010, č. j. ÚOHS-S82/2010/VZ-7645/2010/510/KČe.

I. Podstata věci

Rozhodnutím ze dne 7. 10. 2010, č. j. ÚOHS-R86/2010/VZ-14303/2010/310-JSI, předseda žalovaného zamítl rozklad žalobce a v celém rozsahu potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2010, č. j. ÚOHS-S82/2010/VZ-7645/2010/510/KČe, kterým byl podle § 118 odst. 4 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále též „ZVZ“), zamítnut návrh žalobce na přezkoumání úkonů zadavatele Kraje Vysočina (osoby na řízení zúčastněné) učiněných ve veřejné zakázce „II/602 hr. kraje – Pelhřimov, 5. stavba“.

Žalobce byl zadavatelem vyloučen proto, že nesplnil technické kvalifikační předpoklady podle § 56 odst. 3 písm. f) ZVZ, neboť nedoložil v nabídce doklad o vlastnictví obalovny, popřípadě smlouvu o smlouvě budoucí s vlastníkem obalovny na dodávku obalovaných směsí. Žalobce se však domnívá, že tento požadavek zadavatel formuloval v rozporu se zásadami zakotvenými v § 6 ZVZ, což zadavateli vytkl již v námitkách uplatněných proti zadávací dokumentaci.

Žalovaný má naopak za to, že požadavek na doložení dokladu o vlastnictví obalovny, popřípadě smlouvy o smlouvě budoucí s vlastníkem obalovny na dodávku obalovaných směsí, není diskriminačním a je zcela v souladu se ZVZ. Pokud jej žalobce nesplnil, zadavatel nepochybil, vyloučil-li jej ze zadávacího řízení.

II. Shrnutí procesních stanovisek účastníků

Žalobce zevrubně rekapituluje okolnosti zadávacího i správního řízení a namítá, že žalovaný vůbec nezohlednil, že žalobci nebylo rozhodnutí zadavatele o jeho vyloučení doručeno (podle žalobce není postačující doručení oznámení o vyloučení). Žalobce tak byl zkrácen na svém právu podat proti tomuto rozhodnutí námitku.

Další pochybení spatřuje žalobce v tom, že s ním žalovaný jednal jako s vyloučeným uchazečem, přestože bylo žalovanému známo, že rozhodnutí o vyloučení žalobci doručeno nebylo. Žalovaný i jeho předseda také pochybili, pokud žalobce nevyzvali k seznámení se s podklady rozhodnutí. Další pochybení spatřuje žalobce v tom, že nebyl seznámen se složením rozkladové komise a bylo mu tak odepřeno právo podle § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

Žalobce dále namítá nezákonnost postupu žalovaného při výkladu § 56 odst. 3 ZVZ a při posuzování oprávnění zadavatele požadovat po žalobci předložení dokladů o zajištění dodávek rozhodujících stavebních materiálů. Žalobce také nesouhlasí se

závěrem žalovaného ohledně podezření z existence dohod narušujících hospodářskou soutěž.

Žalobce s ohledem na vše uvedené navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného vydaná v prvním i druhém stupni správního řízení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Na svém závěru setrval v replice i po celou dobu řízení před soudem.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí. Žalobu navrhuje zamítnout a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), přitom jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a shledal, že žaloba je důvodná. O žalobě přitom rozhodl bez jednání, neboť k tomu byly splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

IIIa. Procesní posouzení

Žalobce předně namítá, že v prvním ani druhém stupni správního řízení nebyl vyzván k seznámení se s podklady pro rozhodnutí.

Ze správního spisu k tomu vyplynulo, že 12. 3. 2010 podal žalobce žalovanému návrh na přezkoumání úkonů zadavatele. Usnesením ze dne 29. 3. 2010, doručeným žalobci následujícího dne, žalovaný mj. stanovil účastníkům řízení lhůtu do 7. 4. 2010, ve které jsou oprávněni podle § 36 odst. 1 správního řádu navrhopat důkazy a činit jiné návrhy a podle § 36 odst. 2 správního řádu vyjádřit v řízení své stanovisko. Dále stanovil účastníkům lhůtu do 14. 4. 2010, v níž se mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Práva podat vyjádření také žalobce využil (podáním učiněným dne 7. 4. 2010). Usnesením ze dne 28. 5. 2010, doručeným žalobci dne 31. 5. 2010, žalovaný účastníkům prodloužil lhůtu pro vyjádření k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu do 4. 6. 2010. Tohoto data také žalobce doručil svoje další vyjádření k podkladům rozhodnutí. Aniž by žalovaný pak činil jakékoli úkony a založil do spisu jakýkoli podklad, vydal dne 22. 6. 2010 rozhodnutí v prvním stupni.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad. Součástí spisu druhostupňového orgánu je přitom vedle tohoto rozkladu toliko výzva ostatním účastníkům řízení, aby se vyjádřili k žalobcovu rozkladu, dále vyjádření zadavatele, že trvá na svých předchozích vyjádřeních, které poskytl ve správním řízení, a předkládací zpráva o předložení rozkladu rozkladové komisi. Dále je již ve spisu obsaženo rozhodnutí předsedy žalovaného o rozkladu.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu, „*nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům*

rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal“.

Z uvedeného je tak zřejmé, že pokud jde o řízení v prvním stupni, byl žalobce na možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí řádně upozorněn (usneseními doručenými mu 30. 3. 2010 a 31. 5. 2010). Pokud jde o druhé usnesení, kterým byla prodloužena lhůta k seznámení se s podklady, tak to je vydáno zcela v souladu se smyslem tohoto institutu (tj. institutu možnosti seznámení se účastníka řízení s podklady rozhodnutí). Žalovaný ukončil shromažďování podkladů a následně upozornil žalobce na možnost seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim. Takový postup považuje zdejší soud za zcela souladný se správním řádem. Svého práva podat vyjádření ostatně žalobce také využil. V daném případě tedy byla žalobci dána možnost se s podklady pro rozhodnutí prvního stupně seznámit a vyjádřit se k nim.

Soud na okraj poukazuje na to, že i praxe, kdy je na možnost seznámení se s podkladem rozhodnutí účastník upozorněn současně s oznámením o zahájení správního řízení, je v určitých případech přípustná. Jak již totiž konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 6. 2005, č. j. 8 As 3/2005-86, publikovaném ve Sb. NSS pod č. 1319/2007, „*byl-li účastník správního řízení vyzváno o tom, že se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí a případně učinit procesní návrhy na doplnění dokazování, a to ještě předtím, než správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, nicméně z výzvy je nepochybné, kdy bude shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno, a účastník se nemusí seznamovat s podklady před tímto okamžikem, nejde o porušení práva upraveného v § 33 odst. 2 správního řádu (pozn. soudu: zákona č. 71/1967 Sb.) (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod)“.* Skutečnost, že se uvedený rozsudek vztahoval ke správnímu řádu předchozímu (zákonu č. 71/1967 Sb.), nemá na jeho použití na danou situaci žádný vliv, neboť § 33 odst. 2 správního řádu z roku 1967 („*Správní orgán je povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění.*“) je takřka shodný s § 36 odst. 3 správního řádu. Tentýž závěr, tj. že účastník může být o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí již v oznámení o zahájení správního řízení, zaujal Nejvyšší správní soud i ve svém rozsudku ze dne 27. 6. 2007, č. j. 2 Afs 198/2006-74, www.nssoud.cz.

Pokud jde o správní řízení ve druhém stupni (tj. řízení o rozkladu), tak v něm již žalobce upozorněn na možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí nebyl.

Jak ale vyplynulo ze správního spisu, vyjma žalobcových návrhů, vyjádření zadavatele k podanému rozkladu a předkládací zprávy správní spis o žádné listiny v tomto stupni řízení doplněn nebyl. Dokazování tedy v řízení ve druhém stupni doplněno nebylo. Při rozhodování o rozkladu pak žalovaný vycházel z podkladů umístěných do spisu již během správního řízení v prvním stupni (vyjádření zadavatele k podanému rozkladu se na výsledku správního řízení nijak neprojevovalo, skutkový stav tím nebyl nijak dále zjišťován). Na možnost seznámit se s těmito podklady pro rozhodnutí byl přitom žalobce žalovaným upozorněn. Za této situace je třeba poukázat

na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2004, č. j. 7 As 40/2003-61, www.nssoud.cz, kde je konstatováno: „*Za předpokladu, že správní orgán (stěžovatel) pak řízení na druhém stupni nedoplnil prováděním dalšího dokazování a při rozhodování vycházel pouze z těch podkladů, které již účastník řízení znal, Nejvyšší správní soud konstatuje, že nedošlo k porušení ust. § 33 odst. 2 správního řádu (pozn. soudu: zákona č. 71/1967 Sb.). Vyzvání účastníka podle citovaného ustanovení by bylo čistě formálním úkonem. (...) správní orgán druhého stupně má povinnost vyzvat účastníka řízení dle ust. § 33 odst. 2 správního řádu pouze za předpokladu, že spisový materiál jím byl doplněn o další podklady, které jsou účastníku řízení neznámé a které mají relevantní vztah k dané věci*“. Uvedené rozhodnutí pak lze aplikovat i na danou situaci. Jak již bylo poukázáno výše, skutečnost, že se vztahovalo ke správnímu řádu z roku 1967, na to nemá žádný vliv.

Soud tedy uzavírá, že přestože nebyl žalobce v řízení o rozkladu vyzván k seznámení se s podklady pro rozhodnutí o rozkladu, nemá tato skutečnost žádný vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí.

Pokud jde o námitku, že žalobce neměl možnost namítnout případnou podjatost členů rozkladové komise, neboť mu nebylo sděleno její složení, tak ani tu neshledal zdejší soud důvodnou.

Podle § 14 odst. 2 správního řádu může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. Podle odst. 1 tohoto ustanovení je úřední osobou „*každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu*“.

Ustanovení § 15 odst. 2 správního řádu konstatuje, že „*úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (dále jen oprávněné úřední osoby)*“. Podle odst. 4 tohoto ustanovení se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, „*provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena*“.

Podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu „*o rozkladu rozhoduje ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu. Návrh na rozhodnutí podle odstavce 2 předkládá ministrovi nebo vedoucímu jiného ústředního správního úřadu rozkladová komise. Rozkladová komise má nejméně 5 členů. Předsedu a ostatní členy rozkladové komise jmenuje ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu. Většinu členů rozkladové komise tvoří odborníci, kteří nejsou zaměstnanci zařazení do ústředního správního úřadu. Ustanovení § 14 a 134 platí obdobně s tím, že rozkladová komise může jednat a přijímat usnesení v nejméně pětičlenných senátech a že většina přítomných členů musí být odborníci, kteří nejsou zaměstnanci ústředního správního úřadu*“.

Z uvedeného (zejména z poslední věty § 152 odst. 3 a § 14 odst. 1 správního řádu) je tak zřejmé, že i členové rozkladové komise jsou považováni za úřední osoby, jejichž podjatost mají účastníci právo namítat (narozdíl od právní úpravy podle správního řádu z roku 1967, k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2004, č. j. 6 A 116/2001-120, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 919/2006). Tento závěr považuje zdejší soud za logický a správný, přestože rozkladová komise ve věci nerozhoduje, ale připravuje pouze návrh rozhodnutí, který vedoucí ústředního orgánu státní správy není povinen akceptovat. Soud má totiž za to, že i osoby, které připravují návrh na rozhodnutí o rozkladu, se tím „bezprostředně podílejí na výkonu pravomoci správního orgánu“. Jak již totiž konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 3. 2009, č. j. 2 As 83/2008 – 124, *www.nssoud.cz*, „úřední osobou je totiž každý zaměstnanec žalovaného, který se bezprostředně podílí na řízení“. Vedle osoby, která písemnosti v řízení „schvaluje a podepisuje, jsou to také ti, kteří připravují podklady pro rozhodování nebo provádějí jednotlivé procesní úkony ve věci. Naopak úředními osobami z povahy věci nejsou ti, kdo pouze technicky manipulují se spisem, přepisují jednotlivé přípisy podle předlohy nebo písemnosti vypravují“. Pokud jde o členy rozkladové komise, tak ne všichni jsou a ostatně ani nemohou být zaměstnanci žalovaného. Z povahy jejich činnosti, kterou je příprava návrhu rozhodnutí, je však nezbytné je za úřední osoby ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu považovat a účastníkům umožnit jejich podjatost namítat. Je-li za úřední osobu považován ten, kdo připravuje pouze podklady pro rozhodnutí, tím spíše jí musí být člen rozkladové komise, který připravuje přímo návrh rozhodnutí. Do sféry účastníka totiž může zasáhnout silněji, než pouze ten, kdo připravuje podklady a nebo ve věci činí jen procesní úkony. V zájmu objektivity a zprůhlednění správního řízení je tak nezbytné, aby rozkladová komise nebyla složená ze členů, kteří by byli ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu vyloučeni.

Zdejší soud však nepovažuje členy rozkladové komise za „oprávněné úřední osoby“, jejichž jména by musela být ve spise uvedena ve smyslu § 15 odst. 4 správního řádu. Takový závěr ostatně neplyne ani z textu zákona. Žalovaný tedy nepochybil, pokud jejich jména do spisu neuvedl a žalobce s nimi neseznámil. V daném případě totiž žalobce žalovaného o jejich sdělení nežádal. Ostatně i § 15 odst. 4 správního řádu, na nějž navíc zákon ve vztahu k členům rozkladové komise přímo neodkazuje, uvádí, že jméno oprávněné úřední osoby bude účastníkovi sděleno „na požádání“.

Nad rámec uvedeného považuje soud za nezbytné konstatovat, že pokud by žalobce o sdělení jmen členů rozkladové komise požádal, správní orgán by byl povinen mu tato jména poskytnout, a to proto, aby byla minimalizována rizika, která s sebou může případná podjatost osoby, podílející se na řízení, přinášet, je-li zjištěna až *ex post*. Pokud by tak neučinil, nemohl by totiž žalobce (účastník řízení) účinně uplatnit námitku podjatosti, kterou mu přiznává § 14 odst. 2 a § 152 odst. 3 správního řádu. Ostatně žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že pokud by se žalobce dotázal, jména členů rozkladové komise by mu sdělil. Tato námitka tedy důvodnou nebyla shledána.

Soud se se žalobcem neztotožnil ani v tom, že zadavatel pochybil, pokud žalobci nedoručil rozhodnutí o jeho vyloučení, ale toliko oznámení o žalobcově vyloučení.

Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že zadavatel skutečně žalobci rozhodnutí o jeho vyloučení (rozhodnutí ze dne 8. 3. 2010) nedoručil, ale že mu doručil až oznámení o vyloučení žalobce z další účasti v zadávacím řízení podle § 60 ZVZ ze dne 9. 3. 2010. V tomto oznámení přitom bylo jednoznačně uvedeno, že zadavatel žalobce vyloučil z účasti v předmětném zadávacím řízení, neboť nesplnil technické kvalifikační předpoklady podle § 56 odst. 3 písm. f) ZVZ, jelikož v nabídce nebyl doložen doklad o vlastnictví obalovny, popřípadě smlouva o smlouvě budoucí s vlastníkem obalovny na dodávku obalovaných směsí.

Podle § 60 odst. 1 ZVZ dodavatel, který nesplní kvalifikaci v požadovaném rozsahu nebo nesplní povinnost stanovenou v § 58 ZVZ, musí být veřejným zadavatelem vyloučen z účasti v zadávacím řízení. Podle odst. 2 tohoto ustanovení veřejný zadavatel bezodkladně písemně oznámí dodavateli své rozhodnutí o jeho vyloučení z účasti v zadávacím řízení s uvedením důvodu.

Smyslem uvedeného ustanovení je, aby zadavatel vyloučenému dodavateli bezodkladně sdělil, že došlo k jeho vyloučení a z jakého důvodu se tak stalo. Takovou informaci vyloučený dodavatel potřebuje mj. k tomu, aby se mohl proti vyloučení bránit podáním námitek. Nejjednodušším způsobem, jak může zadavatel tohoto účelu dosáhnout, je doručit dodavateli přímo rozhodnutí o jeho vyloučení. Z uvedeného ustanovení však vyplývá i druhý způsob, a to, že zadavatel nedoručí vyloučenému dodavateli přímo rozhodnutí o jeho vyloučení, ale toliko písemné oznámení o tom, že takové rozhodnutí bylo vydáno. V takovém oznámení je přitom povinen uvést i důvody, pro které k vyloučení dodavatele přistoupil. Tato varianta je zjevně pracnější a nákladnější, neboť zadavatel vedle rozhodnutí o vyloučení dodavatele vytváří i oznámení o tomto rozhodnutí, které navíc musí obsahovat důvody vyloučení (fakticky má tedy toto oznámení totožný obsah jako rozhodnutí o vyloučení), nicméně stále naplňuje účel § 60 odst. 2 ZVZ, tj. že se vyloučený dodavatel dozví, že byl vyloučen a z jakého důvodu se tak stalo. Ve výsledku se z pohledu dodavatele jedná o rovnocennou variantu.

Právě druhou variantu splnění povinnosti zakotvené v § 60 odst. 2 ZVZ zadavatel v daném případě použil. Zadavatel žalobci rozhodnutí o vyloučení nedoručil, ale doručil mu (a to žalobce výslovně potvrzuje v žalobě) oznámení o žalobcově vyloučení. V tomto oznámení přitom zadavatel jednoznačně uvedl i důvody, pro které k vyloučení došlo. Takový postup přitom shledává soud souladným se ZVZ.

Namítá-li žalobce, že mu tím bylo znemožněno podat námítky proti rozhodnutí o vyloučení, nemůže s ním soud souhlasit.

Podle § 110 odst. 3 ZVZ musí námítky stěžovatel doručit zadavateli do 15 dnů ode dne, kdy se o domnělém porušení zákona úkonem zadavatele dozví, nejpozději

však do doby uzavření smlouvy. Do doby doručení rozhodnutí zadavatele o námitkách nesmí zadavatel uzavřít smlouvu či zrušit zadávací řízení. Podle odst. 4 tohoto ustanovení námitky proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky nebo proti rozhodnutí zadavatele o vyloučení z účasti v zadávacím řízení musí stěžovatel doručit zadavateli do 15 dnů ode dne doručení oznámení o výběru nejvhodnější nabídky veřejné zakázky podle § 81 nebo rozhodnutí o vyloučení z účasti v zadávacím řízení. Před uplynutím lhůty pro podání námitek podle tohoto odstavce, a jsou-li námitky podány včas, do doručení rozhodnutí o námitkách nesmí zadavatel uzavřít smlouvu či zrušit zadávací řízení.

Ustanovení § 110 odst. 4 ZVZ tedy stanoví k podání námitek proti rozhodnutí o vyloučení objektivní lhůtu. Počátek této lhůty přitom výslovně váže na doručení příslušného rozhodnutí o vyloučení.

Podle názoru soudu je však v případě, že rozhodnutí o vyloučení není dodavateli doručováno, ale namísto něho je mu doručováno oznámení o tomto rozhodnutí, jak zadavateli umožňuje § 60 odst. 2 ZVZ, třeba považovat za počátek běhu této lhůty k podání námitek právě doručení oznámení o tomto rozhodnutí. Pokud totiž ZVZ zadavateli neukládá výslovnou povinnost rozhodnutí o vyloučení doručit dodavateli, ale toliko stanoví povinnost vyloučenému dodavateli oznámit, že byl vyloučen, nelze dospět k jinému závěru, než že je třeba počítat lhůtu k podání námitek podle § 110 odst. 4 ZVZ od obdržení oznámení, resp. rozhodnutí; podle toho, kterou z variant oznámení vyloučení podle § 60 odst. 2 ZVZ zadavatel zvolí. Obě dvě varianty je totiž třeba z hlediska materiální stránky (tj. smyslu oznámení vyloučení) považovat za shodné, neboť jak z rozhodnutí tak z oznámení se vyloučený dodavatel dozví totéž (tj. že byl zadavatelem vyloučen a proč byl vyloučen). V daném případě tedy žalobci běžela lhůta k podání námitek ode dne obdržení oznámení o jeho vyloučení.

Vzhledem k tomu nelze považovat za důvodnou ani žalobcovu námitku, že s ním žalovaný jednal jako s vyloučeným dodavatelem, přestože k jeho vyloučení řádně nedošlo.

Soud tedy neshledal důvodnou žádnou z procesních námitek žalobce a zabýval se dále námitkami hmotněprávními.

III.b Hmotněprávní posouzení

Žalobce předně namítá nezákonný výklad § 56 odst. 3 ZVZ. Má za to, že zadavatel nebyl oprávněn požadovat v rámci prokázání kvalifikace doklad o vlastnictví obalovny nebo smlouvu o smlouvě budoucí s vlastníkem obalovny na dodávku obalovaných směsí. V takovém požadavku spatřuje žalobce porušení § 6 ZVZ. Žalobce poukázal na to, že dodávka živichných směsí představuje cca 3 % zakázky. Rovněž zdůraznil, že se pokoušel s vlastníky obaloven uzavřít smlouvu o smlouvě budoucí, nicméně všichni v úvahu připadající vlastníci obaloven odmítli, neboť se o veřejnou zakázku hodlali rovněž ucházet.

K tomu ze spisu vyplynulo, že zadavatel v oznámení o zakázce jako stručný popis zakázky uvedl, že se jedná o rekonstrukci 2 mostů a nahrazení 2 stávajících mostních objektů novými. Jedná se o kompletní realizaci stavby, včetně ostatních prací a činností (např. vydání potřebných rozhodnutí, péče o označení objízdných tras, realizační dokumentace stavby, dokumentace skutečného provedení stavby, vytyčení stávajících inženýrských sítí). V oznámení o zakázce v rámci požadavků na prokázání technické způsobilosti dodavatele stanovil zadavatel požadavek podle § 56 odst. 3 písm. f) ZVZ na doložení dokladu o vlastnictví obalovny nebo smlouvy o smlouvě budoucí s vlastníkem obalovny na dodávku obalovaných směsí, včetně podrobného plánu trasy pro včasnou dodávku asfaltových směsí z obalovny na stavenišť. Doba dopravy směsí z obalovny nesmí překročit při teplotě vzduchu 15°C a nižší 1 hod., v ostatních případech 1,5 hod. Při použití homogemizátorů lze tyto doby prodloužit na 2 hod.

Žalovaný v tom, že zadavatel jako kvalifikační předpoklad stanovil i požadavek na doložení dispozicí obalovnou, neshledal porušení ZVZ. Poukázal na to, že „*toto technické zařízení produkuje stavební materiály (asfaltový beton, obalované směsi), které jsou pro provedení předmětu veřejné zakázky nezbytné (viz projektová dokumentace, resp. výkaz výměr). Předmětný požadavek tedy není v rozporu s ustanoveními § 50 odst. 3, resp. § 56 odst. 3 písm. f) zákona, neboť s předmětem veřejné zakázky bezprostředně souvisí, není nepřiměřený (postačuje jedna obalovna) a požadavek na doložení přehledu technických zařízení, které bude mít dodavatel při plnění veřejné zakázky k dispozici je zahrnut mezi požadavky na kvalifikaci uvedenými v zákoně, které může zadavatel v souvislosti s veřejnými zakázkami na stavební práce použít. Zadavatel v zadávacích podmínkách současně předmětný kvalifikační požadavek vymezil i způsobem stanoveným v § 56 odst. 7 zákona*“. Žalovaný v postupu zadavatele při stanovení tohoto kvalifikačního požadavku neshledal ani porušení zásady zákazu diskriminace, neboť:

- „*požadavek zadavatele souvisí s předmětem veřejné zakázky a je koncipován v souladu s ustanoveními § 50 odst. 3, resp. § 56 odst. 3 písm. f) a odst. 7 zákona,*
- *zadavatel v zadávacích podmínkách nevyloučil možnost prokázat předmětnou část kvalifikace pomocí subdodavatele, přičemž jak vyplývá z dokumentace této možnosti využili 3 z uchazečů, jejichž nabídky byly zadavatelem hodnoceny, a předmětný kvalifikační předpoklad prokázali doložením smlouvy s vlastníkem obalovny na dodávku obalovaných směsí,*
- *zadavatel v rámci správního řízení doložil seznam, jemu známých a v úvahu vzhledem k předmětu veřejné zakázky přicházejících obaloven, zadavatel tedy neměl při koncipování předmětného požadavku relevantní důvod – a to vzhledem k dostatečnému počtu těchto zařízení – očekávat, že bude v této souvislosti předmětný požadavek pro potencionální uchazeče znamenat jakýkoliv problém,*
- *Úřad v rámci sekce ochrany hospodářské soutěže posoudil rovněž oprávněnost argumentace navrhovatelů, zda stanovením předmětného kvalifikačního požadavku nemohlo dojít k „ohrožení hospodářské soutěže“, a to s negativním výsledkem (z vyjádření sekce ochrany hospodářské soutěže Úřadu ze dne 26.5.2010 Úřad cituje výše v odůvodnění)*“.

Soud při posouzení důvodnosti tohoto žalobního bodu vyšel ze znění příslušných ustanovení ZVZ.

Podle § 6 ZVZ je zadavatel povinen při postupu podle zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.

Podle § 50 odst. 2 a 3 ZVZ požadavky na prokázání splnění kvalifikace stanoví veřejný zadavatel v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení. Podrobná specifikace těchto požadavků může být uvedena v kvalifikační či zadávací dokumentaci. Veřejný zadavatel je povinen omezit rozsah požadované kvalifikace pouze na informace a doklady bezprostředně související s předmětem veřejné zakázky.

Podle § 56 odst. 3 písm. f) ZVZ může veřejný zadavatel k prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů dodavatele pro plnění veřejné zakázky na stavební práce požadovat přehled nástrojů či pomůcek, provozních a technických zařízení, které bude mít dodavatel při plnění veřejné zakázky k dispozici.

Podle § 56 odst. 7 ZVZ ve vztahu k technickým kvalifikačním předpokladům je veřejný zadavatel povinen v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení

- a) stanovit rozsah požadovaných informací a dokladů,
- b) uvést způsob prokázání splnění těchto kvalifikačních předpokladů a
- c) vymežit minimální úroveň těchto kvalifikačních předpokladů, odpovídající druhu, rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejné zakázky.

Součástí přezkumných oprávnění žalovaného v řízeních podle § 112 a násl. ZVZ ve vztahu k technickým kvalifikačním předpokladům je tedy oprávnění posoudit, zda zadavatel v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení určitě, srozumitelně a jednoznačně stanovil rozsah požadovaných informací a dokladů (§ 56 odst. 7 písm. a/ ZVZ), zda určitě, srozumitelně a jednoznačně uvedl způsob prokázání splnění kvalifikačních předpokladů (§ 56 odst. 7 písm. b/ ZVZ) a zda vymezil minimální úroveň těchto kvalifikačních předpokladů tak, aby odpovídala druhu, rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky (§ 56 odst. 7 písm. c/ ZVZ), a zda postup zadavatele při stanovování rozsahu požadovaných informací a dokladů, při stanovení způsobu prokázání splnění kvalifikačních předpokladů a při vymezení minimální úrovně těchto kvalifikačních předpokladů není postupem netransparentním či diskriminačním (§ 6 ZVZ).

Prostřednictvím prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů je v zadávacích řízeních prokazována dodavatelova kvalifikace. Má-li zdejší soud vyjít ze samotného účelu stanovení technických kvalifikačních předpokladů, pak ten směřuje k zajištění faktické realizace veřejné zakázky toliko takovými dodavateli, kteří k tomu prokazatelně mají dostatečnou technickou způsobilost. Tím je minimalizováno zadavatelovo riziko, že dojde ke zmaření primárního účelu zadávacího řízení, kterým je řádná a efektivní realizace plnění, jež je veřejnou zakázkou. Zadavatelem uplatněné požadavky na splnění technických kvalifikačních požadavků tedy mají zajistit, aby se o přidělení veřejné zakázky účinně ucházeli pouze ti dodavatelé, kteří jsou ve

skutečnosti schopni po stránce technické a materiální tuto zakázku v případě jejich úspěchu v zadávacím řízení po přidělení veřejné zakázky též plnit. Stanovení konkrétních požadavků, jež zadavatel považuje coby technické kvalifikační předpoklady za nezbytné, sice závisí na rozhodnutí zadavatele, ten je však při svých úvahách ohledně konkrétních požadavků vázán zejména § 50 odst. 3 ZVZ (je povinen omezit rozsah požadovaných informací pouze na informace bezprostředně související s předmětem veřejné zakázky) a § 56 odst. 1 až 5 ZVZ; tam jsou stanoveny způsoby prokazování této části kvalifikace, a sice odlišně od ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů podle § 55 ZVZ kogentně a taxativně bez možnosti odchýlení se. Veřejný zadavatel tedy není oprávněn požadovat prokázání jiných než technických kvalifikačních předpokladů vymezených v § 56 ZVZ.

Zadavatel je při stanovování obsahové náplně jednotlivých požadavků na prokázání technických kvalifikačních předpokladů kromě § 50 odst. 3 a § 56 ZVZ vázán pravidlem, podle něhož nesmí porušit zásady podávané z § 6 ZVZ, mimo jiné i zásadu zákazu diskriminace. Přestože byla v minulosti konstantně judikována nejčastější forma porušení zákazu diskriminace, která je naplněna tehdy, pokud zadavatel postupuje jinak vůči jednotlivci než vůči celku (rozsudky zdejšího soudu v právních věcech sp. zn. 62 Ca 17/2006, 62 Ca 12/2006, 31 Ca 166/2005 apod.), za skrytou formu nepřijatelné diskriminace je třeba považovat i takový postup, pokud zadavatel znemožní některým dodavatelům ucházet se o veřejnou zakázku nastavením takových kvalifikačních předpokladů, kdy požadovaná úroveň technické způsobilosti je zjevně nepřiměřená ve vztahu k velikosti, složitosti a technické náročnosti konkrétní veřejné zakázky, přitom je zřejmé, že ji mohou splnit toliko někteří z dodavatelů (potenciálních uchazečů), jež by jinak byli k plnění předmětu veřejné zakázky objektivně způsobilými. Za kumulativního splnění právě uvedených dvou podmínek lze kvalifikovat zadavatelův postup jako diskriminační, odporující zásadám podávaným z § 6 ZVZ, neboť někteří z dodavatelů mají v takovém případě *a priori* znemožněnu účast v zadávacím řízení, byť by předmět veřejné zakázky mohli realizovat stejně úspěšně jako dodavatelé ostatní.

Zdejší soud považuje za potřebné pro posouzení oprávněnosti stanovení tohoto kvalifikačního předpokladu vycházet z úvah, které jsou k otázce možné skryté diskriminace coby jednání zadavatele v rozporu s § 6 ZVZ podrobně zachyceny v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5.6.2008 ve věci sp. zn. 1 Afs 20/2008 (www.nssoud.cz). ZVZ zakazuje diskriminaci jak zjevnou, tak skrytou. Podle strohé dikce § 6 ZVZ je zadavatel povinen při postupu podle ZVZ dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Důvodová zpráva k návrhu ZVZ řadila princip zákazu diskriminace k hlavním principům ZVZ (důvodová zpráva k návrhu ZVZ ze dne 1. srpna 2005, sněmovní tisk č. 1076/0, www.psp.cz). Význam zásady zákazu diskriminace, která je v podstatě odvrácenou stranou zásady rovného zacházení, je určován s ohledem na účel, který tato zásada v daném právním odvětví plní. Zatímco klasické zásady zákazu diskriminace vyjádřené v ústavních dokumentech plní funkci zajištění rovnosti všech lidí v důstojnosti i právech (srov. čl. 1 Listiny základních práv a svobod), a v jistém slova smyslu je tedy rovnost v oblasti lidskoprávní hodnotou samou o sobě, smysl zákazu diskriminace

vyjádřený v § 6 ZVZ je ve své podstatě instrumentální. Toto ustanovení totiž v první řadě směřuje k cíli samotného zákona o veřejných zakázkách, kterým je zajištění hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky. ZVZ tohoto cíle dosahuje především vytvářením podmínek pro to, aby smlouvy, jejichž plnění je hrazeno z veřejných prostředků, byly zadavateli uzavírány při zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli. Právě k zajištění konkurence mezi dodavateli slouží zásady rovného zacházení a zákazu diskriminace.

Zásada zákazu diskriminace (a cíl této zásady spočívající v umožnění hospodářské soutěže) se použije i v oblasti posuzování kvalifikace uchazečů. Smysl a cíl zákazu diskriminace nutně vede interpreta § 6 ZVZ k závěru, že tento zákaz zahrnuje jednak zákaz diskriminace zjevné, tedy odlišného zacházení s jednotlivcem ve srovnání s celkem, jednak též zákaz diskriminace skryté, pokud tato vede v podstatě k obdobným právem zakázaným důsledkům (v oblasti práva veřejných zakázek tedy poškozování hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli).

Pokud ve světle shora uvedeného soud uváží, že zadavatel požadoval doložit vlastnictví obalovny, případně uzavření smlouvy o smlouvě budoucí s obalovnou na dodávku obalovaných směsí, pak tím nepochybně omezil počet dodavatelů, kteří se mohou o veřejnou zakázku ucházet. Za situace, kdy se vlastníci obaloven hodlali veřejné zakázky rovněž účastnit, a z tohoto důvodu odmítli se žalobcem (a pravděpodobně i s jinými potenciálními dodavateli) uzavřít smlouvu o smlouvě budoucí, je zřejmé, že se snížil počet dodavatelů, kteří mohli takto stanovenou podmínku splnit. Vlastníci obaloven, kteří se hodlají účastnit zadávacího řízení, tím, že neuzavřou s jiným možným dodavatelem smlouvu o smlouvě budoucí, jejímž předmětem má být spolupráce na dané veřejné zakázce, zvyšují svoji šanci v zakázce zvítězit. Na závěru o tom, že předmětný požadavek omezil počet dodavatelů, kteří se mohli o veřejnou zakázku ucházet, nic nemění ani možnost využití subdodavatelů a skutečnost, že někteří z dodavatelů této možnosti využili a smlouvu o smlouvě budoucí s vlastníkem obalovny uzavřeli. Je totiž zřejmé, a žalobce je toho jasným důkazem, že ne všem dodavatelům se smlouvu s vlastníkem obalovny uzavřít podařilo.

Soud má přitom rovněž za to, že samotná skutečnost, že dodavatel vlastní obalovnu nebo že uzavřel s vlastníkem obalovny smlouvu o smlouvě budoucí na dodávku obalovaných směsí, zadavateli nijak nezaručuje kvalitu poskytnuté asfaltové směsi a tedy řádné splnění zakázky; snížení počtu dodavatelů prostřednictvím tohoto zadavatelova požadavku tak není namístě. Pokud mají požadavky na splnění technických kvalifikačních předpokladů zajistit, aby se o přidělení veřejné zakázky účinně ucházeli pouze ti dodavatelé, kteří jsou ve skutečnosti schopni po stránce technické a materiální tuto zakázku v případě jejich úspěchu v zadávacím řízení po přidělení veřejné zakázky též plnit, negarantuje podle soudu pouhé vlastnictví obalovny, případně uzavření smlouvy o smlouvě budoucí s vlastníkem obalovny, že bude zakázka řádně splněna. Takovou garanci soud spatřuje spíše v předložení seznamu obdobných prací uskutečněných v posledních letech, který ostatně zadavatel rovněž požadoval. Právě z předloženého seznamu lze podle soudu zjistit, zda

dodavatel byl schopen v obdobných dříve realizovaných zakázkách zajistit i spolupráci s obalovnou a poskytnout tak řádné a kvalitní plnění zakázky.

V rozporu se žalovaným tak soud nepovažuje za nutné, aby dodavatelé předmětné zakázky disponovali již ve fázi prokazování splnění kvalifikace obalovnou nebo smlouvou o smlouvě budoucí s vlastníkem obalovny. I dodavatelé, kteří tuto podmínku v době podání nabídky nesplňovali, totiž byli podle názoru soudu způsobilí veřejnou zakázku splnit v rozsahu i kvalitě požadované zadavatelem. Jak totiž plyne ze spisu, existovalo více než dvacet obaloven, které z hlediska své vzdálenosti od místa plnění zakázky byly pro dodávání asfaltové směsi vyhovující. Navíc pro plnění veřejné zakázky nebylo třeba dodávky nijak velkého množství asfaltové směsi. Jak žalobce uvádí v žalobě (a žalovaný tento jeho závěr nijak nezpochybňuje), jedná se množství obalovaných asfaltových směsí, které průměrná obalovna vyprodukuje za cca 1 hodinu. S ohledem na to, je zcela zřejmé, že by vítěz zakázky s některou z vhodných obaloven smlouvu o dodávce materiálu na řádné splnění veřejné zakázky bez problémů uzavřel, aniž by ji musel mít dopředu „pojištěnu“ smlouvou o smlouvě budoucí. Soud má ve shodě se žalobcem za to, že titíž vlastníci obaloven, kteří se žalobcem odmítli uzavřít smlouvu o smlouvě budoucí před podáním nabídek, by v případě žalobcova vítězství ve veřejné zakázce rádi žalobci asfaltové směsi nezbytné k plnění veřejné zakázky dodali. Požadavek vlastnit obalovnu, případně mít podepsanou smlouvu o smlouvě budoucí s vlastníkem obalovny byl tedy v daném případě nepřiměřený a neodpovídal druhu, rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky (§ 56 odst. 7 písm. c/ ZVZ).

Jestliže tedy zadavatel již v oznámení zadávacího řízení takto omezil dodavatele, kteří se mohou o veřejnou zakázku ucházet, tím, že tito dodavatelé musí již v okamžiku, kdy se o veřejnou zakázku začnou ucházet podáním nabídky, disponovat obalovnou nebo smlouvou o smlouvě budoucí s vlastníkem obalovny, a uváží-li, že samotní vlastníci obaloven byli k těm dodavatelům, kteří s nimi museli podle požadavků zadavatele vstoupit do smluvního vztahu, ve vztahu konkurenčním, je důvodu tento požadavek vnímat coby nástroj omezující počet možných dodavatelů, což je projevem skryté diskriminace. Nepochybně totiž existovali dodavatelé, kteří obalovnou nedisponovali, a nepodařilo se jim uzavřít smlouvu o smlouvě budoucí s vlastníkem obalovny, a přesto byli schopni veřejnou zakázku řádně a v rozsahu požadovaném splnit (takovým dodavatelem jistě byl i žalobce, který, jak poukazuje v žalobě, v nabídce doložil, že obdobných zakázek v minulosti úspěšně realizoval více než sto). V důsledku tohoto diskriminačního požadavku se však o veřejnou zakázku ucházet nemohli, event. byli vyloučeni pro nesplnění tohoto požadavku.

Soud považuje za potřebné rovněž dodat, že závěr o diskriminačním nastavení požadavků na kvalifikaci není vázán na úmysl zadavatele, nýbrž na samotný charakter tohoto požadavku, resp. jeho důsledek. Není proto podstatné, zda si zadavatel byl diskriminačního charakteru požadavku vědom či nikoli.

Vzhledem k tomu, že soud shledal diskriminační charakter předmětného požadavku na splnění kvalifikačního předpokladu, a tedy nezákonnost takového

požadavku v zadávací dokumentaci, nezabýval se již námitkami ohledně podezření z existence dohod narušujících hospodářskou soutěž v případě dané veřejné zakázky.

IV. Závěr

Ze shora uvedeného zdejší soud uzavírá, že zadavatel při vymezení technického kvalifikačního předpokladu spočívajícího ve vlastnictví obalovny nebo v uzavření smlouvy o smlouvě budoucí s vlastníkem obalovny na dodávku materiálu v oznámení zadávacího řízení nevymezil minimální úroveň tohoto technického kvalifikačního předpokladu tak, aby odpovídala druhu, rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejné zakázky, čímž porušil zásadu zákazu diskriminace v zadávacím řízení.

Vzhledem k tomu soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Pokud jde o rozhodnutí žalovaného vydané v prvním stupni správního řízení, tak nezbytnost jeho zrušení nechť posoudí předseda žalovaného.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšným, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 2000,- Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále náklady právního zastoupení spočívající v odměně advokáta za tři úkony právní služby, po 2 100,- Kč společně se třemi režijními paušály po 300,- Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika, tedy 7200 Kč. To vše podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že zástupce je plátcem DPH, byla zmíněná částka navýšena o částku odpovídající DPH podle § 57 odst. 2 s. ř. s. Celkem se tedy jedná o částku 10 640,- Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady řízení vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21.6.2012

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová